Předpis § 29. j. n. platí také pro řízení exekuční. V §. 78. e. ř. jest sice stanoveno, jak daleko ustanovení civilního řádu v řízení exekučním použita býti mají, avšak týž nevylučuje použití § 29. j. n. v řízení exekučním. Soud. adj. Řezba.

Rozsudečné nepožívá stejného práva zástavního s kapitálem jako útraty procesní a nemá se proto z výdražku dotyčné hypotheky přiřknouti.)*

Soudce exekuční pominul v rozvrhovacím usnesení rozsudečné, kteréž finanční prokuratura jakožto součástku útrat hypotekárnímu věřiteli S. B. přiřknutých a to v pořadí S. B-ovy pohledávky avšak s předností před kapitálem i úroky k likvidačnímu stání přihlásila.

Na rekurs fin. prokuratury zemský soud v Brně usnesení v bodu tomto změnil a eráru z výdražku v pořadí S. B-ovy pohledávky a to v stejné řadě s přisouzenými tomuto útratami rozsudečné přiřknul, následkem čehož S. B. o stejný obnos méně obdržeti měl.

Důvody:

Rozsudečné, kteréž ze soudního vymahání pohledávky S. B-ovy na exekučně vydražené nemovitosti váznoucí vzešlo a platebním rozkazem poplatkového úřadu bylo předepsáno, tvoří součástku útrat procesních, jichž zaplacení rozsudkem žalovanému A. H-ovi uloženo bylo a na které se hypotekární práva zástavní pro pohledávku na kapitále váznoucí dle § 16. ob. z. kn. a § 216. č. 4. ex. ř. spolu vztahuje.

Bylo tudíž rozsudečné, kteréž první soudce patrně nedopatřením pominul, v témže pořadí s útratami S. B-em přihlášenými přikázati.

Na dovolací rekurs S. B. . a nejvyšší soud obnovil rozvrhovací usnesení prvé stolice.

Důvody:

Rozhodnutí soudu rekursního není v zákoně odůvodněno. Že rozsudečné, dlužníku A. H-ovi platebním rozkazem poplatkového úřadu předepsané nepožívá samostatného práva zástavního na vydražené usedlosti, jest nepochybno a opak toho ani fin. prokuraturou se netvrdí. Tato žádá uspokojení z výdražku pouze v pořadí tam zástavním právem zajištěné a dotyčným rozsudkem přiřknuté pohledávky a to s předností před kapitálem a úroky a odůvodňuje toto své žádání v rekursu tím, že rozsudečné tvoří

---

*) Viz souhlasné rozhodnutí nejv. soudu z 29. prosince 1906, č. 21., 252. »Právník« 1907 str. 546.

část útrat procesních a těmto dle § 16. ob. z. kn. a § 216. č. 4. ex. ř. stejné právo zástavní s kapitálem přísluší. O jaké zákonné ustanovení se žádaná přednost rozsudečného před kapitálem a úroky opírá, vůbec se neuvádí.

Jakožto procesní a exekuční útraty lze však považovati pouze výlohy, kteréž věřiteli s nuceným vymáháním vzešly a kteréž dle § 912. ob. z. obč. se jeví býti příslušenstvím hlavního dluhu, což vysvítá zejména též z § 216. č. 4. věta 2. ex. ř., kdež stojí, že soudně ustanovené útraty procesní a exekuční, kteréž z vymahání některého z nároků pod č. 2. až 4. uvedených vzešly, stejné priority s kapitálem požívají.

Že však tento předpoklad na rozsudečné se nehodí, jest zřejmo, jelikož nebylo soudně ustanoveno. Poplatek tento není však vůbec výlohou, kteráž by věřiteli vymáháním jeho pohledávky byla vzešla. Neboť dle § 68. č. 5. popl. z. jsou k bezprostřednímu zapravování poplatků z rozsudků sporné strany v tom poměru povinny, v jakém byly k zapravení soudních útrat odsouzeny. Rozsudkem, o jehož rozsudečné se jedná, byl však žalovaný A. H. výlučně odsouzen, aby veškeré útraty sporu nesl, pročež spadá povinnost k zapravení rozsudečného též výlučně jen na něho, nikoliv ale na žalobce a hypotekárního věřitele S. B. Rozsudečné, o kteréž jde, netvoří tudíž ani částky útrat procesních a exekučních, kteréž věřiteli vzešly a s nimiž jakožto příslušenstvím dluhu hlavního naložiti jest, pročež jeví se přikázání rozsudečného z výdražku na účet řečeného oprávněného jakožto v zákoně neodůvodněno, ano přec na takovýto způsob v případě tomto zaplaceno by býti muselo v pravdě žalobcem k tomu nepovinným proti výslovnému předpisu § 68. č. 5. popl. z. To bylo by ospravedlněno jen tenkráte, kdyby dotyčné rozsudečné mělo na zažalované pohledávce zákonné právo zástavní. Tomu tak ale není, jelikož nemáme takového ustanovení zákonného.*)

(Rozh. z. 12. prosince 1906, č. 19.809). —a.

---

*) Toť by se důsledně nesmělo rozsudečné počítati k útratám sporu ani tehda, bylo-li žalobcem zapraveno z kontumačního rozsudku v kolcích, kteréž žalobce musel vynaložiti, aby pohledávku svou vymáhati mohl, právě tak, jako musel vynaložiti kolky na žalobu, protokoly atd. I tyto kolky na podání a protokoly musí žalovaný zvítězivšímu žalobci dle zákona hraditi právě tak, jako kolek k rozsudku. Zapraví-li se ale rozsudečné v kolcích neb napotom u poplatkového úřadu hotově, nemůže pro otázku, patří-li rozsudečné k útratám, míti významu pražádného; rovněž tak ne okolnost, ustanoví-li rozsudečné soud neb úřad poplatkový. Rozsudečné ustanoveno jest v poplatkovém zákoně a buď je soud vybírá v kolcích neb poplatkový úřad na penězích. Kolky na podání soud taktéž »neustanovuje«, ani rozsudečného v kolcích zapraveného a přece se tyto výlohy bezvyjímky k útratám počítají. Považuji proto důvody nejv. soudu ze příliš umělkované, než aby mohly o správnosti přesvědčiti. (Pozn. zas.)